

Синє

Микола Вінграновський

Червоні ружі синьою водою
В саду учителя я поливав.
Тремтіли мушки чорні наді мною,
Благеньку хмару вітер колисав.

На вікна вився виноград зелений,
Немов землі несказані думки.
Дуби гойдались, і тремтіли клени,
Вгорнувши небо в стомлені гілки.

А поза тином, вибитим вітрами,
Жили шляхи, і села, і міста,
Жили народи, вгорнуті віками, —
І кожен вік до ста літ доростав...

Стелилась тінь спокійна, як мислитель,
З діброви чувся шурхіт хворостин,
Стояв задумливо, зіпершися на тин,
З чолом Вітчизни білий мій учитель...